

Fotboll i folkvandringstider

JON BÖHLMARK

Herrfotbollslaget på Sollerön är återigen på plan. Utan gemensamt språk, men med förenade och ideella krafter! Detta kommer här att beskrivas genom tre olika berättares pennor.

Jon håller i pennan

Det är glädjande att konstatera att den artikel som skulle rymma alla deltagare blir alltför lång! Vi nämner några, men glömmer ingen!

Fotbollssektionen hade redan innan säsongen fått klartecken till omstart. Vi hade ett sparat kapital tack vare framlidne Ulo Soodla. Under 2014-2015 härbärgerades på Gesundabergets flyktingförläggning, en skara oslipade men entusiastiska fotbollsälskare. Vi kände detta i våra hjärtan och tog initiativet till ett samarbete. Att det var en utmärkt idé visar vårt hemmafacit. Många av oss delar bland annat minnet av att besegra Vikapojkarna med 3-2. Segern följdes av både spelarnas och publikens gemensamma firande. Det sägs att till och med den gode Edward Persson citerades i skymningen.

Jag vill rikta ett tack till alla som på olika sätt varit med och stöttat laget. Tack Solens och Frihetens ö i Siljan!

Nisse Schmidt skriver

Sollerö IF är ett klassiskt fotbollslag, men de senaste åren har det bara handlat om ungdomsfotboll. Det har inte funnits tillräckligt med spelare för ett seniorlag. Tack vare flyktingförläggningen förändrades allt. Dock inte helt av sig själv. Med kombinationen av entusiastiska solleröbor och nya fotbollsspelare bland flyktingarna finns nu åter ett fotbollslag på Sollerön.

– Det är bland det roligaste jag har upplevt! Livet har tagit ny fart, det är bara positivt, säger Jan-Åke Häll mer känd som »Jompa«. Han är dock frustrerad över att de ännu inte fått igång tjejerna från förläggningen.

– Vi har olika syn på kvinnor. Jag tror inte att det blir bra i längden om kvinnor bara ska föda barn och serva killarna, så att bara den manliga delen kan spela fotboll. Jag vill ha med tjejerna också på träningar, ta med dem ut och plocka svamp och lära dem simma. Jag jobbar på det.

Jompa har alltid brunnit för fotboll. Glädjen när det blev ett lag går inte att ta miste på!

I år har tidningen Fokus utmärkelse »Årets svensk« valt volontären. Det vill säga alla de som gör insatser för att hjälpa människor på flykt. Till den som sparkar en boll till någon med ett annat språk, dukar med en extra tallrik för en person med andra matvanor eller avsätter en kväll för att utbyta erfarenheter med en granne man ännu inte känner.

Josefin Olevik och Ida Jansson på tidningen Fokus åkte till Sollerön och hittade en fotbollsklubb, som gjort någonting utöver det vanliga.

Josefin Olevik tar över pennan:

Ahmad Sabah Maksbandi, även kallad »Coach« berättar:

– Man kan väl säga att det började i Ryssland, med de snygga tjejerna.

Han skulle plugga till tandläkare men lyckades inte fokusera på studierna. Han återvände till Syrien och utbildade sig till idrottslärare i stället.

Kriget kom, skolan han arbetade på stängde, elen och vattnet försvann, bara bomberna var pålitligt återkommande. När Gesunda öppnade sin flyktingförläggning förra hösten var Ahmad en av de första på plats.

– Det fanns för mycket stress och oro i huset, så jag bestämde mig för att starta ett syriskt fotbollslag, där jag var coach. Vi spelade på parkeringen, en grusplan.

Ahmad hade tränat sitt gäng i två månader, när Jon och Thomas Nielsen, dök upp.

– Jon ville ha ett mixat lag med svenskar och flyktingar. Jag funderade lite och accepterade förslaget. Sedan dess har vi arbetat tillsammans, berättar Ahmad.

Foto: Jan-Erik Tomth

Det rivstartade! Hälften var solleröbor sedan generationer, ett gäng syrier, två norrmän, några eritreaner och en skåning bland annat. Jompa Häll var också med förstås. En profil i byn som tränat många pojklag i sina dagar. Nu har han lämnat familjeföretaget och har tid över. Han satte sig i sin rostiga Mercedes, körde runt

Foto: Birgit Stenberg

till lokala företag och samlade sponsorpengar. Han köpte några fotbollar, skor och annat viktigt. Jompa införde också »Helsingborgssystemet«, ett spelsystem som Sverige använde i VM 1958, men som ingen minns utom Jompa. Varje söndag sätter han upp skyltar på kyrkbacken att det ska bli tipspromenad, och sedan säljer han svarsformulär för trettio kronor stycket.

Lars Svedberg är inte ett dugg förvånad. Han är professor vid »Avdelningen för forskning om det civila samhället« på Ersta Sköndal högskola och har tillsammans med Johan von Essen och Magnus Jegermalm genomfört ett antal nationella befolkningsstudier om människors ideella engagemang.

– Vi befinner oss mitt i den första stora folkvandringen som når Sverige på mycket lång tid. Det civila samhällets humanitära insatser är flexibla och snabbfotade och medborgarna ser att de behövs. Då griper de in. Så fungerar en god demokrati, säger han.

Allt är dock inte självklart och enkelt när det kommer till ideellt arbete, det finns fallgropar.

– I vår nordiska syn på humanitär verksamhet har vi en tradition av att försöka mötas som potentiella jämlikar. Men vägg i vägg med detta ligger välgörenhet, som handlar om givande uppifrån och ned och nådegåvor. Det måste vi vara uppmärksamma på.

Korvlådan står vid ingången till idrottslokalen och söndagen är lång hos Sollerö IF. Kroppsgenererad energi börjar så smått värma upp de utkylda rummen med svettluft som bieffekt. Ett tjugotal entusiaster är på plats, alla klädda i T-shirt och mössa. De spelar rundpingis, biljard och fotboll eller sitter och pratar. Jompa hör till dem som pratar:

– De unga sköter träningen, och jag försöker väl vara någon sorts mysgubbe som ordnar roliga grejor. Det fungerar rätt bra!

Jon Böhlmark